

שבת קודש פרשת נשא – י״ב סיון תשפ״ב Shabbos Parshas Naso - June 11, 2022

פלג המנחה עש"ק – 6:54 | הדלקת נרות שבת – 8:10 | זמן קריאת שמע / מ״א – 8:34 | זמן קריאת שמע / הגר״א – 9:10 סוף זמן תפילה/הגר״א – 10:25 | שקיעת החמה שבת קודש – 8:29 | מוצש״ק צאת הכוכבים – 9:19 | צאה״כ / לרבינו תם – 9:41

פאת הנחיצ רבי גמליאל הכהן רביעביץ פאת הנחיצ רבי גמליאל הכהן רביעביץ שלים איז בי שער השמים ירושלים עיחיק

ואמר הכהן לאשה יתן ה' אותך לאלה ולשבעה בתוך עמך בתת ה' את ירכך נפלת ואת במנך צבה ... (ה-כא) - החסר שברין

שמתבוננים במקראות אלו, רואים שאין בקוצר רעתינו לעמוד על טעמי התורה, אין אנו מבינים למה יצטרכו להשקות את הסוטה ב'מים המאררים' כרי שתבוא על עונשה, ולמה יצטרכו למחות 'כתב האלות' ששם הו"ה חקוקה בו ב' פעמים? וכי מילתא זוטרתא היא זו, למחוק את שם הו"ה, רק כדי לערבו במים דמאררים ולהשקותה לסוטה? כי נסתרים דרכי ה', ועלינו מוטל לבטל עצמינו לבוראינו ולקיים את המצוות רק כי כן גזר עלינו. אולם גם אם אין אנו יורדים לעומק הדברים, מוטל עלינו לדעת כי התורה מורה בכל מקראותיה את הידיעות להתמודד עם הנסיונות שהוא מעמיד לפנינו. וגם כאן שנמחוק את שם הו"ה המורה על מידת הרחמים כדי להעניש בה את הסוטה, היא מורה לנו איך מוטל עלינו להשקיף על הצער והצרות שאנו מתמודדים בהם

לנו אין כווסע עלים לחשקין- על הצע הצו חנשאנו כוו בחום הים בוום דהנה בעיני בשר נדמה לנו שהסוטה שותה כוס תערלה, כי על ידה תמות במיתה משונה ונוראה, כמבואר בקרא. אולם בפועל היא שותה כוס ששם הוי״ה בקרבו, כלומר רחמים גנוזים בגווה. וזאת כי אם לא תמצא די עונשה בעולם הזה תגדל פורעניותה פי כמה וכמה בעולם הבא. ועדיף אם כן שתקבל עונשה בעולם הזה גם אם כתוצאה מכך תצטרר למות מיתה משונה. כדי שתזכה לבוא בעולם הנשמות נקיה מפגמה.

רעסון למורניזינה כשונה, כוי שונוכה לבוא בעולם השמות נקיה כפנמה. וכעין זה הוא בכל צער שעובר על האדם, לפעמים מדובר בצרות משונות שאי אפשר כמעט לסובלם, ועלול האדם להתרעם חלילה על מידת הדין המתוחה עליו, אולם עליו להתחזק ולדעת, כי גם אם מרים הם ביותר עדיין מוגדרים הם כחסד, כי אי אפשר לתאר עד כמה קשים הם יסורי גיהנום. ועד כמה מרוויח בכר שהוא מקבל את

עדותיך אתנבובן לשוש שאת חיב אברום דאלים איני איניע אברום איניאל אנייען איניען אינייען אינייען אינייען אינייען אינייען אינייען אינייען גערא אינייען אינייען גערא אינייע

ולבית אבותם ... (ד-כב) – בעינן כתר תורה ערשת נשא מתחיל בזה שהקב״ה מצוה משה רבינו למנות את בני גרשון, כמו שצוה השי״ת למנות את בני קהת בסוף פרשת במדבר. והמפרשים עמדו על לשון הכתוב מדוע כתיב ״גם הם״, וביארו המפרשים כוונת הקרא בכמה אנפי. הכלי יקר הקי, מדוע התורה התחיל במנין של בני קהת ואח״כ צוה השי״ת למנות בני גרשון, הלא גרשון היה הבכור, וא״כ היה ראוי להתחיל עם מנין של בני גרשון תחילה, ואח״כ למנות בני קהת. והביא המדרש (במדבר רבה פ״ו) שתי׳ זה, וו״ל: ״יקרה היא מפנינים -למנות בני קהת. והביא המדרש (במדבר רבה פ״ו) שתי׳ זה, וו״ל: ״יקרה היא מפנינים -למנות בני קהת וגרשון, אע״פ שגרשון בכור ומצינו שבכל מקום חלק הכתוב כבור לבכור, מדבר בקהת נוגרשון, אע״פ שגרשון בכור ומצינו שבכל מקום חלק הכתוב כבור לבכור, את ראש בני קהת טוען הארון ששם התורה הקרימו הכתוב לגרשון, שבתחלה אמר נשא את ראש בני קהת, ואח״כ אומר נשא את ראש בני גרשון וגו׳. הוי יקרה היא מפנינים, מבכור שיצא ראשון״, עכ״ל. הרי הטעם שהתורה הקרים מנין של קהת לפני גרשון שהיה בכור, דכיון שקהת היו נושאי הארון, החובה עלינו לכבדם ולמנותם תחילה. והק׳ הכלי יקר ע״ז, דהיא גופא קשיא, מדוע לא ניתנה משא הארון לבני גרשון, שהם היה הבכורים, וא״כ ש לכבדם במשא הארון. ותי׳ דהא גופא רצה התורה למדונו,

A SERIES IN HALACHA LIVING A "TORAH" DAY

Kashrus in the Kitchen (42). Separation of Meat and Dairy. <u>Bittul: Nullification</u>. Before *Yom Tov*, we concluded our discussion on the topic of *Nat bar Nat*. Now we start off with a new concept known as *Bittul*-Nullification, which determines the *psak* of many kitchen questions. Even though, *Bittul* is relevant by all *issurim* in the *Torah*, *basar bechalav* has its own unique *halachos* regarding *bittul*.

Two Types of Bittul-Nullification. There is one type of *bittul* where cold pieces get mixed up with each other, such as a piece of *treif* meat are mixed in with kosher pieces of meat. Since it is cold, there is no taste imparted from the *treif* to the kosher meat. This is called *Bittul Yavesh B'yavesh* (dry in dry). According to *Torah* law, it is *batul chad b'trey* - one in two, which means that the majority of kosher meat turns the minority of *treif* meat into kosher. However, in many cases, the *Rabbanan* required a nullification of sixty times the volume of kosher to non-kosher. The second type of *Bittul* is called *Lach B'lach* (liquid in liquid). *Basar bechalav* questions generally fall into this type of *bittul*, which refers to types of mixtures where the tastes mix even when solids are involved. For example, if pieces of hot kosher meat are cooking in gravy and a *treif* piece of meat falls in even if one can

טאת הגאון כוז'ר הרב ברון הירשפלד שליס"א, סאת הגאון כוז'ר הרב ברון הירשפלד שליס"א, ראש כולל עטרת חיים ברון, קליבלנד הייטס

locate and remove the treif meat, it will impart a taste to the whole mixture. Chazal estimated that unless there is 60 times the volume of the *treif* piece, the non-kosher taste will be discernible. Once there is 60 times the volume, the kosher food will not be affected. Unique Bittul of Basar Bechalay. If a small amount of milk falls into a pot (chicken soup or *cholent*), if there is 60 times the amount of heter more than the milk, the food remains kosher. One could ask the following question: Nullification of sixty should only apply when there is one prohibited food and one permitted food. But here, both foods are kosher and the mixture is what prohibits them. So why isn't this like the case of kilayim, where one thread of linen can prohibit an entire garment? The answer to this is based on the Gemara (Chullin 108a): "Derech Bishul Asra Torah" - the Torah only prohibited them if it was done in the normal way of cooking. In normal cooking, one puts in ingredients that will provide flavor to the food, however, a minute amount which does not give any taste, is not considered normal cooking. Therefore, a small amount of milk that will not provide taste to a pot with sixty times more volume then it, will not make an issur of basar bechalav.

solids are involved. For example, if pieces of hot kosher meat are cooking in gravy, and a *treif* piece of meat falls in, even if one can that demonstrate this principle and happen often in the kitchen.

בין הריחיים – תבלין מדף היומי – יבמות דף צו:

The רמב"ן learns רמב" an *issur* גשוגג, because הבא ליטהר מסייעין, because הבא ליטהר מסייעין, because הבא ליטהר מסייעין, because הבא ליטהר מסייעין, so that הקב"ן אותו In our *Gemara*, a Sefer Torah ripped בשוגג, but that was because they came to a רטא קסיר סיטא, so they weren't protected by this rule.

The שלא יחטא כל השנה". Anyone שלא יחטא כל השנה" אריזי"ל באר היטב brings in the name of the "כל מי שניהר ממשהו חמץ בפסח מובטח לו שלא יחטא כל השנה". Anyone who is careful not to eat even a משהו of *chametz* on *Pesach*, is guaranteed not to sin the whole year. The *velt* brings that the mother of a משהו חמץ בא איגר asked his father: How is it that we see instances in shas where *tzadikim* were prone to a הקלה, if based on the above ליעיבא איגר a person is היז משהו a mon't sin all year? Plus, we have the above rule that הקב"ה won't bring a הקלה to a *Tzadik* (either like *Tosfos* through משהו or like the *Ramban* through a (שוג), so the *Tzadik* was protected & presumably didn't even eat a הקלה for the answered that the above rule that הקב"ה during the year - what happened to the nector of the אריז". They say that the above rule means that הקב"ה will not let them eat a הקלה but not a careful but he answered that the above rule means that הקב"ה will not let them eat a אריז". Therefore, they could have eaten a משהו s, so the acon of the אריז" bills away & they are still vulnerable to a and the above suffer a אריז".

הוא היה אומר

R' Moshe Kassover zt"l (Amud Ha'avodah, Drush Habitachon) would say:

"יערכך ה' ושמרך ה' **Rashi** explains that your possessions will be protected. No one will ever gain or lose money, from the beginning of the world's existence until its end. Whatever money one has, cannot be taken from him by anyone. Whatever he is supposed to earn, he will. And if one steals from him? The truth is that the robber in essence stole from himself because he will lose that money some other way. If one steals 1,000 from another, he will lose the money elsewhere."

A Wise Man would say:

ৰ্দ্ত

ති

"Letting go means to come to the realization that some people are a part of your history, but not a part of your destiny."

Letting go means to co	the to the realization that some people are a part of yo	our mistory, out no	t a part of your desurity.
Printed By: Quality Printing	ASK Hashem for help	103,881+	לעילוי נשמת זקני ר׳ אברהם יוסף שמואל אלטר בו טובי׳ ז״ל
Graphic Copy & Printing		Yverifiable signatures	
(845)352-8533	- we need tol(sign tool)	855.400.5164	
(043)352-0555	♦ חפרט וטו ושפט שייין אמת	Text 800 917 8309 kvodshomayim.org	ת*נ*צ*ב*ה

סאת יגונו בעולם הזה. וכמו שכתב **הרמב"ן** ז"ל (בהקדמתו לספר איוב): כל יסורי

איוב שבעים שנה לא נחשבו כלום מול רגע מעונש גיהנום. ע״כ. וראה בספה״ק **'ערבי נחל'** (פרשת נח) איר שהיטיב להסביר את הדברים בדרך משל ומליצה: לפעמים נשפע רחמים ולפעמים מדת הדין, אין דבר רע יורד מן השמים. וכל מה דעביד רחמנא לטב עביד. אפילו אם נשפע עונש. כל שנשפע דרר שם איננו דרך עונש וגזר דיז, אלא כעניז החולה שהרופא מצוה ליתז לו משקה מר מאד. השוטה חושב כמה אכזר הוא זה ואינו מרחם על איש חולה. למה לא צוה ליתו לו לחם ובשר. אבל הפקח יודע שאדרבה רחמז הוא ומשקה זה מצוה ליתו לו לתיקונו. כי באמת אלו היה בריא היה אוכל בשר וייז. אר מחמת חליו אי אפשר לו להתרפאות אלא על ידי משקה זו, נמצא משקה זו ניתן לו לתיקוז ורפואה, והמרירות נרגש ממילא עבור שיש במשקה זו טעם מר. כך עניז עונשים הכתובים בתורה אינם גזר דיז ונקמה. אלא שלפי שעבר עבירה נכנס אל תור הקליפות והרי הוא חולה וצריך רפואה ותיקון על ידי אותו עונש הקצוב אליו על פי הכמתו יתברר שמו שזהו תקונו. אר כאב אותו העונש נרגש ממילא, ולכז אי אפשר בשום עונש שיהא נמשך כליוז העולם חס ושלום. מאחר שהעונש הוא צורך תיקוז לבד. ובכליוז איז תיקוז אלא גזר דיז ונקמה. והרי כל העונשים אינם רק לצורר תיקוז. וממילא עונש העבירה אינו נקרא גזר דיז ונקמה בעצם אלא תיקוז ורפואה'. עכ״ל על כן כשיבוא על האדם איזה צער יתאמץ באמונה שכוונת בוראינו להטיב לו. ולא יתרעם ח״ו על מידותיו. וכפי שנפסק בשו״ע (או״ח רכב:ג ברמ״א). וז״ל: ׳חייב אדם לברך על הרעה בדעת שלימה ובנפש חפיצה, כדרך שמברך בשמחה על הטובה. כי הרעה לעובדי השם **היא שמחתם וטובתם.** כיוז שמקבל מאהבה מה שגזר עליו השם נמצא שבקבלת רעה זו הוא עובד את ה', שהיא שמחה לו', עכ"ל. שאילו ניתנה משא הארוז לבני גרשוז שהיו הבכור. הייתי אומר שהטעם שמנאם תחילה היה מחמת שהם היו הבכור. ולא מחמת שהיו נושאי הארוז. והתורה רצה להורות לנו "לכבד את התורה". ע"כ ניתנה נשיאות הארוז לבני קהת. שהם לא היו הבכור. ומנאם תחילה, ומזה חזינן לכבד את התורה, יותר ממה שיכבד את הבכורים. והוסיף הכלי יקר עוד על זה. שהתורה רוצה להורות לנו. שהתורה היא הפקר לכל. וכל מי שרוצה לזכות להיות בכלל הלומדי תורה יבא ויזכה. והתורה לא ניתנה רק להבכורים. רק הכל שוויז בו. וכדאיתא בדברי **הרמב"ח** (פ"ג מהל' ת"ת): ״בשלשה כתרים נכתרו ישראל. כתר תורה, וכתר כהונה, וכתר מלכות. כתר כהונה זכה בו אהרז ... כתר מלכות זכה בו דוד ... כתר תורה הרי מונח ועומד ומוכז לכל ישראל. שנאמר תורה צוה לנו משה מורשה קהלת יצקב. כל מי שירצה יבא ויטול. שמא תאמר שאותם הכתרים גדולים מכתר תורה. הרי הוא אומר בי מלכים ימלוכו

זכה בו אהרן ... כתר מלכות זכה בו דוד ... כתר תורה הרי מונח ועומד ומוכן לכל ישראל, שנאמר תורה צוה לנו משה מזרשה קהלת יעקב, כל מי שירצה יבא ויטול, שמא תאמר שאותם הכתרים גדולים מכתר תורה, הרי הוא אומר בי מלכים ימלוכו וורונים יחוקקו צדק בי שרים ישורו, הא למדת שכתר תורה גדול משניהם", עכ"ל. הרי מפורש בדברי הרמב"ם שכל אחד ואחד יכול לוכות לכתר תורה, והתורה לא ניתנה רק לאיזה יחידים. וזהו כוונת הכלי יקר, שלא ניתנה משא הארון לגרשון שהיו הבכור, להורות שהתורה ניתנה לכל אחד ואחד לוכות בה. וע"פ זה ביאר הכלי יקר, שזהו כוונת הקרא "גם הם", שדוקא אחר שמנה תחילה בני קהת, רק הכלי יקר, שזהו כוונת הקרא "גם הם", שדוקא אחר שמנה תחילה בני קהת, רק

אח״כ ימנה את בני גרשון להורת על יסוד זה

מעשה אבות סימן

יבר אל בני ישראל ואמרת אלהם איש איש כי תשמה אשתו ומעלה בו מעל ... (ה-יב)

In the annals of historical Galician *Rabbanim*, one name stands out as a symbol of great scholarship and leadership. A mechaber (author) of close to ten seforim, each one a masterpiece itself, **R' Yosef Teumim** zt'l, otherwise known throughout the Torah world as the **Pri Megadim**, merited to write his commentary on the Shulchan Aruch and have it accepted on all levels. While still a young man, he succeeded his father as a maggid shiur in the Lemberg Yeshivah, eventually becoming Rosh Yeshivah and Rav in Lemberg. But his life wasn't easy, and poverty reigned supreme in his household.

Even before he took over his father's position, he earned a meager income as a *melamed*, teaching a small group of boys in his home. The money earned was minimal and his wife suffered from their lack of income. She would complain to him that they could not properly clothe and feed their children and she was usually in a general state of discontent. R' Yosef, on the other hand, never lost his *emunah* and *bitachon*, and subsided on whatever he managed to earn from teaching his charges.

One day, his wife had had enough. Her lot was bitter and she could not continue managing this way. As R' Yosef sat in the back room swaying over his sefer as he taught his small group of children, she suddenly burst into the room and began yelling on the top of her lungs, "My father married me off to a top bochur named Yosef. He believed that this bochur would take care and support his daughter. But he never fathomed that his daughter would become the wife of a *cheder rebbi*, a pauper like you, who cannot even put a slice of bread on the table to feed his family?" With that, she stared at her husband accusingly for a few extra seconds, finally storming out of the room and slamming the door.

The young children looked down at the floor, unsure of how to act, not fully comprehending what had just transpired. R³ Yosef, for his part, never uttered a word in reply. He would never dare argue with his wife nor contradict her for he knew that she was right. He just sat there and accepted her harangue with a bowed head. Softly, he muttered that Hashem will surely see to their needs and they will have food and sustenance in due time. But his wife had already stormed out and could not hear his words of consolation. Either way, she didn't appear to be open to listening to him at this time.

With a sigh, he stood up and said to his *talmidim*, with a smile, "Everything has a purpose. Now, I can finally understand the meaning of the Tosefta in the second perek of Maseches Kiddushin." The children looked on respectfully as their rebbi explained, "The Tosefta cites a case there whereby a man says to a woman, 'Harei at mekudeshes li - You are consecrated to me on the condition that I am Yosef,' and it turns out that his name is Yosef Shimon, they are not consecrated in marriage. Many of the commentators are puzzled by this: what is wrong with what he said? After all, his name really is Yosef, so why should they not be *mekudeshes*? This is a deep and intricate *sugya* in *shas* and not something to be understood readily.

"However, after what my wife just said when she came in here before, I think I might have a new understanding. When she agreed to marry me, she was under the impression that she was marrying a 'top bochur Yosef.' This brings to mind Yosef Hatzaddik and all the blessings that Yaakov Avinu heaped upon him and his children. Yosef was also the second in command under Pharaoh, the Torah calls him 'Mashbir' - the one who was so wealthy that he supported most of the world at the time. Apparently, she married me with a different impression in mind...

"On the other hand, Chazal tell us that Shevet Shimon served as the melamdim - the grade school teachers who educated the youth of *Bnei Yisroel*. Additionally, *Shevet Shimon* was exceedingly poor, they were by far the most indigent of all the tribes. Therefore, what the *Tosefta* is teaching us is similar to what my wife was saving. If a woman is supposed to marry a 'Yosef' - a man who is blessed with so many qualities and riches, but in the end, he is nothing more than a 'Shimon' - a poor and downtrodden teacher, she had every right to be upset with the shidduch." In his humility and brilliance, the Pri Megadim was able to learn up the "sugva" of his marriage, taking full responsibility for his lack of supporting his wife and children.

Haftorah the birth of Shimshon HaGibbor is discussed.

R' Shimshon Pincus *zt*"*l* says that in world history there were a handful of people who saw their calling in life as a way of "קיים העולם" - keeping the world in a perpetual state of existence, and while they were given extra divine strength to achieve their lofty goals, they were still privy to the one impediment that applies to all of humankind - the trait of desire. Nevertheless. *Chazal* state that there is but one way to neutralize the power of desire, and that is through the study of Torah which gives the world its purpose and is the most important foundational principle of all.

R' Shimshon explains that *Shimshon HaGibbor* was one of

אל תשתיין ושכר ואל תאכלי כל a penetrating analysis of the weekly האכלי כל אלקים יהיה הנער ... (שופטים יג-ו) אוד אלקים יהיה הנער ... (שופטים יג-ו) אוד מאה כי גזיר אלקים יהיה הנער ... (שופטים יג-ו) The concept of a Nazir is one of abstention. In this week's those special people, but by some measure which we cannot understand, he lacked the protection of the Torah due to his "not expounding on a piece of the *Torah* properly." While this is left cloaked in ambiguity, it brings to light an important concept: regardless of one's extra spiritual ambitions, one must never forget that what Hashem wants the most from us is to study and follow His holy Torah properly.

Correction: In our last issue, it was mistakenly written that Chavakuk HaNavi was directed by Hashem to marry a harlot. We apologize for this oversight and misinformation and hope to set the record straight, for while this did not occur with Chavakuk, it did indeed transpire with Hoshea HaNavi and is mentioned in the Haftorah of Parshas Bamidbar.

ויקריבו נשיאי ישראל ראשי בית אבתם הם FAMILY OF R' CHAIM YOSEF KOFMAN ZT"L נשיאי הממות הם העמדים על הפקדים ... (ז-ב) The words "הם נשיאי המטות" seem rather superfluous. Do we not already know the job description of the nesi'im, the princes

of *Bnei Yisroel*? They were already outlined in the previous *parsha*. What is the reason for the *Torah* defining them again? **Rashi** is perhaps bothered by this question too, and explains as follows: In *Mitzravim*, these *nesi'im* bore the brunt of the

Egyptians' wrath. They accepted the blows of the wicked taskmasters, being hit themselves with sticks, noun, rather than them allowing their brethren to be hit. They were, as a result, rewarded, and chosen to lead their respective *shevatim*. A fine *middah* indeed, but why is this the introduction to these *nesi'im* bringing their *korbanos*?

Based on the following point of the Seforno, we can better understand this. He writes that because of their leadership position, the *nesi'im* felt the responsibility to ensure that their *shevatim* attain forgiveness via the *korbanos*. In other words, they assumed the role of leadership which entails taking care of the needs of the masses. Hence, says the *posuk*, this unbelievable sense of mission and empathy was a long-standing trait of theirs going back to their days in *Mitzravim*. There too, they shielded the people by receiving punishment themselves. Accordingly, we might suggest an alternative p'shat for the words, "הם נשיאי המטות". They, as leaders, "carry" the people - the matos. Throughout the millennium, Klal Yisroel's leaders have faithfully should red the burden of their flock. A number of articles have recently been published regarding *petiros* of several such worthy Torah luminaries. Though they were representative of a wide spectrum of world Jewry, there was also a common thread shared amongst them. They were Torah giants of humility and responsibility, יהי זכרם ברנך.

May all of us aspire to follow in their footsteps, acting as נשאי המטות - constantly looking to help others carry their burden.

משל למה הדבר דומה ועבר עליו רוח קנאה וקנא את אשתו ... (ה-יד)

1.3

משל: R' Reuven Elbaz shlit'a, Rosh Yeshivas Ohr Hachayim in Yerushlayim, once told over a fascinating story. Two old bed-ridden patients were laying in a hospital room together. To pass the time, they would tell each other stories and reminisce on their past life. One morning, realizing there was a window in the room, the patient further away requested of his newfound friend to tell him what's going on outside. "Must be wonderful to see everything," he added.

"Indeed" replied the other, "it's a beautiful, sunny day. The hustle and bustle of business is in full swing. You can practically feel the energy that's being generated."

The afternoon scenario was similar. "Now the parks are overrun with energy, with young playful children and big with mothers bringing their children inside and the picture- she would never get herself into such terrible trouble.

perfect sunset. This happened every day. After a while, the other patient was burning with jealousy.

How he wished he could also see everything. Then one day the fellow near the window began to choke and turned blue. With waning energy, he attempted to reach for his button to call a nurse, but he wasn't able. Seeing a chance to finally move to the window, the man in the next bed watched him pass away instead of pressing his own button.

When he finally got moved to the window, however, he was in for a horrifying shock. There was a big brick wall opposite the window! Apparently, his friend had created a series of entertaining stories for his own good - to help keep his imagination stimulated.

נמשל: The story of a *sotah* is a story of jealous character. This is why she must bring a מנחת קנאות - a jealousy offering. If kids on their bicycles." At night the show played its final act only she would realize that what she has is the best for her,

ואיש את קדשיו לו יהיו איש אשר יתן לכהן לו יהיה ... (ה-י) EDITORIAL AND INSIGHTS ON MIDDOS TOVOS FROM THE WELLSPRINGS OF R' GUTTMAN - RAMAT SHLOMO

Rashi tells us the connection between the *mitzvah* of giving the *kohen* his 24 priestly gifts (מתנת כהונה) and the *parsha* of Sotah: "If a man refrains from bringing the special gifts to the kohen, in the end he will wind up bringing his wife to the kohen as a sotah." What is the message here? Does the punishment truly fit the crime?

R' Avraham Pam *zt*" explains that if we do not give the *rabbanim*, teachers and *morahs* of our children the respect and honor they deserve, in the end WE will suffer. Our own children will lose their faith in *Torah* leaders. When children hear their parents speak negatively about Gedolim, Roshei Yeshivos, and any Torah figure, it automatically sends a negative message to their brains and they say: "If I don't have to listen to THEM, then I don't have to listen to YOU!" You are in fact doing yourself in by not giving Torah leaders and teachers their due respect. When children r"l throw off the yoke of Torah and mitzvos, it is because a tiny negative seed was planted in their minds which grew and developed into a giant tree of doubt and confusion.

Perhaps the removal of the head-covering of the *sotah* is the equivalent of one who removes his connection to *Torah* and mitzvos. This can happen from not giving the Kohanim their rightful gifts! The kohanim, the holiest among the Jewish people. must not be marginalized. Our children's *Rebbis and Morahs* should be spoken about and to with the greatest respect. This is the most wonderful gift we can give them. It is also a gift we give our children and the most important gift we give ourselves. Because the day might come that you will need to bring your son or daughter to a *Torah* authority to help make an important decision in life, and if you have spoken against the Ray or Rebbetzin, you can be sure they will have no influence on your child. Dear parents, we have just accepted the Torah with the famous words "Na'aseh v'Nishma." Let us accept our Gedolim, leaders and those who teach Torah with the same devotion, commitment and faith.